

SARAH LARK

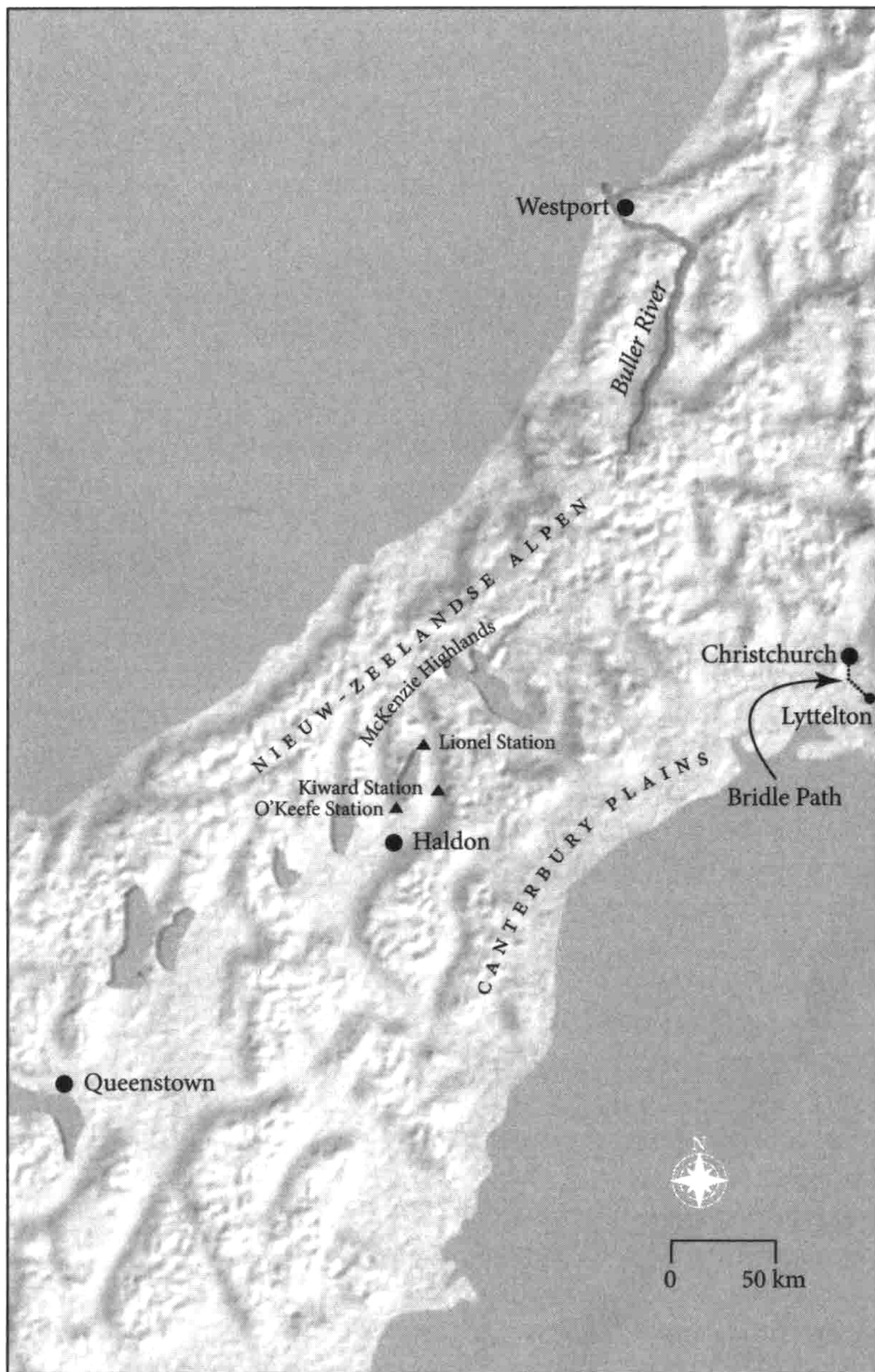
Het land van belofte

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De Anglicaanse Kerk in Christchurch, Nieuw-Zeeland, zoekt eerbare jonge vrouwen met ervaring in de huishouding en de opvoeding van kinderen, die bereid zijn een christelijk huwelijk aan te gaan met goed bekendstaande, bemiddelde leden van onze gemeente.

Helens blik bleef even rusten op de onopvallende advertentie op de laatste pagina van het kerkblad. De lerares had het blad even doorgenomen terwijl haar leerlingen met een grammaticaoefening bezig waren. Helen had liever een boek gelezen, maar ze werd regelmatig uit haar concentratie gehaald door de vragen van William. Ook nu weer keek de elfjarige jongen met zijn wilde bos haar op van zijn opdracht.

‘Moet het *dat* of *wat* zijn, juffrouw Davenport, in de derde alinea?’

Met een zucht schoof Helen het kerkblad opzij en legde de jongen voor de zoveelste keer deze week het verschil uit tussen een aanwijzend voornaamwoord en een betrekkelijk voornaamwoord.

William, de jongste zoon van haar werkgever Robert Greenwood, was een aardige jongen, maar niet echt slim. Hij had bij elke opdracht hulp nodig en vergat Helens uitleg sneller dan zij die kon geven. Het enige waar hij eigenlijk echt goed in was, was ontroerend hulpeloos om zich heen kijken en met zijn lieve stemmetje volwassenen paaien. Lucinda, Williams moeder, trapte daar iedere keer weer in. Als de jongen zich tegen haar aan vlijde en een of ander uitstapje voorstelde, schrapte Lucinda regelmatig alle bijlesuren die Helen had gepland. Daarom kon William nog steeds niet goed lezen en gingen zelfs de eenvoudigste rekensommen hem boven de pet. Er was dus geen sprake van dat de jongen ooit naar Eaton of Oxford zou kunnen, zoals zijn vader hoopte.

De zestienjarige George, Williams oudere broer, nam niet eens de moeite te doen alsof hij daar begrip voor had. Hij rolde demonstratief met zijn ogen en wees in het lesboek, waarin als voorbeeld precies dezelfde zin stond als die waarover William zich nu al een halfuur zijn hoofd brak. George, een slungelige jongen, was al klaar met zijn vertaalopdracht vanuit het Latijn. Hij werkte altijd heel

snel, maar omdat hij de klassieke vakken saai vond, ging dat niet foutloos. George zou liever vandaag dan morgen bij het im- en exportbedrijf van zijn vader gaan werken. Hij droomde van reizen naar verre landen en van expedities naar de nieuwe markten in de koloniën die zich onder de heerschappij van koningin Victoria bijna elk uur ontsloten. George was een geboren koopman en gaf nu al blijk van zijn handelsgeest en maakte doelgericht gebruik van zijn grote charme. Af en toe slaagde hij er zelfs in Helen om zijn vinger te winden en de lessen in te korten. Ook vandaag probeerde hij dat, nadat William eindelijk had begrepen waar het om ging, of in elk geval wist waar hij het juiste antwoord moest noteren. Helen wilde George' schrift pakken om zijn werk te controleren, maar de jongen schoof het met een demonstratief gebaar opzij.

‘O juffrouw Davenport, wilt u zichzelf daar echt nog een keer mee martelen? Het is toch een veel te mooie dag om te leren! Laten we croquet gaan spelen. U zou aan uw techniek moeten werken, anders staat u tijdens het volgende tuinfeest wéér alleen maar om u heen te kijken en ziet geen van de jonge heren u staan. Dan vindt u nooit uw geluk door een

huwelijk met een graaf en moet u zich tot uw dood aan hopeloze gevallen zoals Willy ergeren.'

Helen rolde met haar ogen, keek even naar buiten en fronste toen ze de donkere wolken zag. 'Leuk bedacht, George, maar het ziet er heel dreigend uit. Tegen de tijd dat we hier alles hebben opgeruimd en in de tuin zijn, regent het pijpenstelen en dan ben ik helemáál niet meer aantrekkelijk voor adellijke heren. Hoe kom je eigenlijk op het idee dat ik zoiets ambieer?' vroeg Helen met een ongeïnteresseerde blik.

Dat kon ze heel goed. Als je als gouvernante bij een Londens gezin uit de upper class werkte, leerde je al gauw een pokerface op te zetten. Helens positie bij de Greenwoods was niet die van een familielid en ook niet die van een gewone bediende. Ze zat aan bij de gezamenlijke maaltijden en deed vaak mee met de vrijetijdsbestedingen van het gezin, maar toch paste ze ervoor op om ongevraagd haar mening te geven of zich op een andere manier opvallend te gedragen. Daarom kon er ook geen sprake van zijn dat Helen zich tijdens een tuinfeest onbekommerd onder de jongere gasten mengde, maar hield ze zich afzijdig,

babbelde beleefd met de dames en hield onopvallend een oogje op haar pupillen. Natuurlijk keek ze ondertussen wel een enkele keer naar de jonge mannelijke gasten en vaak had ze korte, romantische dagdromen waarin ze met een knappe burggraaf of baronet door het park van zijn herenhuis wandelde, maar George had dit onmogelijk kunnen merken!

George haalde zijn schouders op. 'Ja, maar u leest wél de huwelijksadvertenties!' zei hij brutaal en hij wees met een vriendelijke blik naar het kerkblad.

Helen gaf zichzelf een standje omdat ze het blad opengeslagen naast haar lessenaar had laten liggen. Natuurlijk had de verveelde George er even in gekeken terwijl zij zich met William bezighield.

'Bovendien bent u heel knap,' zei George vleierend. 'Dus waarom zou u niet met een baronet trouwen?'

Weer rolde Helen met haar ogen. Ze wist dat ze George een standje zou moeten geven, maar eigenlijk vond ze het ook wel vermakelijk. Als die jongen zo doorging, zou hij veel succes hebben bij de vrouwen; ook in de zakenwereld zou men zijn gevele wel kunnen waarderen. Maar of hij daar op Eaton veel aan

had? Bovendien was Helen ongevoelig voor dit soort onhandige complimentjes. Ze wist dat ze geen klassieke schoonheid was. Ze had een gelijkmatig, maar niet erg opvallend gezicht, haar lippen waren een beetje te dun, haar neus was iets te scherp en haar kalme grijze ogen keken een beetje te sceptisch en te wijs de wereld in om de belangstelling van een rijke, jonge bon vivant te wekken. Helens mooiste uiterlijke kenmerk was haar steile, zijdeachtige, donkerbruine haar dat tot op haar heupen viel en waar een sprankje rood doorheen schemerde. Misschien had ze daarmee de aandacht op zich kunnen vestigen, als ze het los in de wind zou laten waaien, zoals veel meisjes deden tijdens de picknicks en tuinfeesten die Helen samen met de Greenwoods bezocht. De moedigste jonge lady's verklaarden tijdens een wandeling met hun bewonderaars dat ze het te warm hadden en zetten hun hoed af, of ze deden net alsof de wind die per ongeluk afblies als ze zich door een jonge man over het meer in Hydepark lieten roeien. Dan schudden ze hun haren los en haalden er de talloze linten en spelden uit zodat de mannen hun prachtige haar konden bewonderen.

Helen had dat nooit kunnen opbrengen. Als

dochter van een pastoor van de Anglicaanse Kerk was ze heel streng opgevoed en al sinds ze een klein meisje was, droeg ze haar haren gevlochten en opgestoken. Bovendien had ze al op veel te jonge leeftijd volwassen moeten worden, omdat haar moeder overleed toen Helen twaalf was. Daarna had haar vader zijn oudste dochter zonder dralen belast met de huishouding en de opvoeding van haar zusje en twee broertjes. Pastoor Davenport had geen enkele interesse voor de huiselijke problemen; het enige waar hij belangstelling voor had, waren het werk voor zijn gemeente en de vertaling en verklaring van religieuze teksten. Alleen als Helen hem daarbij gezelschap hield, had hij aandacht aan haar besteed. Omdat een vlucht naar de studeerkamer van haar vader op de zolder de enige manier was om de luidruchtige drukte in hun woning te ontvluchten, was het bijna vanzelf gegaan dat Helen de Bijbel al in het Grieks kon lezen toen haar jongere broers met moeite hun eerste leesboekjes doornamen. Ze schreef in haar keurige handschrift de preken van haar vader op en kopieerde de concepten van zijn artikelen voor het mededelingenblad van zijn grote gemeente in Liverpool. Veel tijd voor andere

afleiding had ze niet. Terwijl Susan, Helens jongere zusje, de liefdadigheidsbazaars en kerkpicknicks vooral gebruikte om de notabelen van de gemeente te leren kennen, hielp Helen met de verkoop van allerlei producten, bakte taarten en schonk thee in. Met een voorspelbaar resultaat: Susan trouwde al op haar zeventiende met de zoon van een bekende arts, terwijl Helen na de dood van haar vader gedwongen was een baan als huisonderwijzeres aan te nemen. Van haar salaris betaalde ze bovendien mee aan de studies geneeskunde en rechten van haar beide broers. De erfenis van hun vader was niet voldoende om de jongens een gepaste opleiding te kunnen geven, vooral niet doordat de beide jongens niet echt hun best deden hun studie snel te voltooien. Helen werd weer boos toen ze eraan dacht dat haar broer Simon vorige week nog voor de zoveelste keer voor een tentamen was gezakt.

‘Omdat baronets meestal met baronessen trouwen,’ antwoordde ze een beetje boos op George’ vraag. ‘En wat dit betreft’ – ze wees naar het kerkblad – ‘heb ik het artikel en niet de huwelijksadvertentie gelezen.’

George zei niets, maar grijnsde veelzeg-